

Vänsterpress om Syriza-regeringens kapitulation i juli 2015

Den 5 juli 2015 röstade en stor majoritet (över 61%) av grekerna nej till diktaten från EU:s ”trojka”. Men trots dettas vek sig Tsipras-regeringen mindre en vecka efteråt, ett stort svek mot alla dessa väljare. I det grekiska parlamentet röstades sedan avtalet igenom med stöd av högerpartierna, medan många av Syrizas egna parlamentsledamöter röstade nej, bland dem förre finansministern Yanis Varoufakis, som menar att ”Grekland inte har någon chans att återhämta sig med de villkor som avtalet radar upp”. Han får (oväntat?) stöd från en ny IMF-rapport, som bl a konstaterar att ”Grekland kommer att drunkna i skulder”.

Följden av detta är att Grekland tvingas fortsätta sin Golgata-vandring, samtidigt som Syriza genomgår en djup kris (ungdomsförbundet befinner sig närmast i uppror och 109 av 201 medlemmar i Syrizas centralkommitté påstås ha undertecknat ett uttalande mot uppgörelsen). Frågan är om Syriza ens kommer att hålla ihop efter detta?

Om folkomröstningen, se [Vänsterpress om Grekland efter folkomröstningen i juli 2015](#). Om utvecklingen under innevarande år fram till folkomröstningen, se [Vänsterpress om Grekland i början av februari 2015](#), [Vänsterpress om Grekland i slutet av februari 2015](#), [Vänsterpress om Grekland i början av mars 2015](#), [Vänsterpress om Grekland – mars-april 2015](#), [Vänsterpress om Grekland – juni 2015](#) och [Vänsterpress om Grekland – början av juli 2015](#)

MF 17/7 2015

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Grekland: Ilska efter uppgörelsen</i>	1
Arbetarmakt	2
<i>Var Syriza gick fel</i>	2
Avanti	4
<i>Den nya överenskommelsen – en kapitulation och bestraffning för folkets "NEJ"-röst</i>	4
Internationalen	6
<i>Grekland: Både kupp och kapitulation</i>	6
<i>Från det absurda till det tragiska</i>	8
<i>Uttalande från vänstern i Syriza: Alternativet till åtstramning</i>	10
Offensiv	12
<i>Fortsatt kamp mot EU:s och bankernas diktatur</i>	12
Proletären	15
<i>Syriza vek sig för trojkan – "Fullständig förgörelse"</i>	15
<i>Klassarbetets kapitulation</i>	16

Arbetaren

Grekland: Ilska efter uppgörelsen

Daniel Wiklander

Arbetaren 15/7 2015

Kravaller bröt ut i Aten på onsdagskvällen, i samband med demonstrationer mot regeringens uppgörelse med långivarna.

Ilskan över kraven som grekiska regeringen gick med på i måndags har varit stor. Även regeringen själv har fått känna på vreden från greker som känner sig svikna – och sprickan går tvärs igenom samlingspartiet Syriza.

”Antingen skriver ni under på den streckade linjen eller så åker ni ut.” Så beskriver Greklands nyligen avgångne finansminister Yanis Varoufakis attityden från motparten under de senaste månadernas förhandlingar mellan Grekland och den så kallade Eurogruppen.

Den överenskommelse som slöts i måndags, och som Greklands parlament väntas ta ställning till vid midnatt på onsdagen, har kritiserats för att vara värre än Versaillesfördraget, avtalet som satte punkt för första världskriget men anses ha lagt grunden för det ekonomiska kaoset i Tyskland under åren som följde. Bland annat åläggs Greklands regering att be EU om lov innan man lägger fram propositioner för parlamentet, att se över och om EU anser det nödvändigt riva upp redan fattade beslut, samt att deponera statliga tillgångar i en fond som ska sälja ut dem och använda pengarna till avbetalningar på statsskulden.

– Jag tar på mig ansvaret för att ha skrivit under en överenskommelse jag inte tror på men som jag är skyldig att implementera, sade premiärminister Alexis Tsipras i grekisk tv på tisdagskvällen. En stor del av hans eget partis parlamentsgrupp lovade att rösta nej till överenskommelsen, och det finns en risk att Syriza splittras, anser Kostas Savvopoulos på Syrizas radiostation Sto Kokkino.

– Men många medlemmar prioriterar enighet just nu, säger han till Sveriges Radio.

Samtidigt tar drygt hälften av medlemmarna i Syrizas centralkommitté i ett uttalande i onsdags avstånd från överenskommelsen och kräver att partiets CK sammanträder för att ena partiet kring tidigare kongressbeslut.

”Framför allt är överenskommelsen inte förenlig med arbetarklassens behov”, skriver man bland annat.

Samtidigt är det inte säkert att överenskommelsen, även om det grekiska parlamentet röstat för de drakoniska kraven, faktiskt går att genomföra. Sju andra länders parlament ska också rösta, och Finland har signalerat att man kan komma att reservera sig, Storbritannien likaså. Dessutom tillkännagav Internationella valutafonden, IMF, som ges en nyckelroll i avtalstexten, på onsdagen att man inte ser något alternativ till skuldavskrivningar – en åtgärd som inte finns med i måndagens överenskommelse.

Enligt en rapport från IMF kommer Greklands statsskuld att ligga på oförändrat höga nivåer de närmaste sju åren. Därför anser man att landet måste få mycket större lättnader än i dag.

Kostas Vavouranakis är aktiv i den anarkosyndikalistiska organisationen Rocinante. När Arbetaren når honom på telefon är han på väg till en demonstration mot uppgörelsen utanför parlamentet i Aten.

Han berättar att även Syrizas eget ungdomsförbund har organiserat en demonstration mot moderpartiets uppgörelse, och att en splittring av Syriza är möjlig. Men om det skulle gå så långt som till nyval i höst kommer Syriza ändå att bli största parti, tror Kostas Vavouranakis.

– De kommer att vinna, vare sig de splittras eller inte. Alexis Tsipras är fortfarande den populäraste partiledaren, säger han. Även efter i måndags.

– De kommer att utmåla honom som en krigare, som förlorat ett slag men inte hela striden.

Själv anser Kostas Vavouranakis att motståndet måste organiseras utanför både parlamentet och den etablerade fackföreningsrörelsen.

– Majoritetsfacket i den privata sektorn där jag arbetar samarbetar med staten och arbetsköparna. De stödde ja-sidan i folkomröstningen. Vi måste bygga upp en ny fackföreningsrörelse och organisera en generalstrejk.

På onsdagskvällen utbröt kravaller i Aten, där demonstranter kastade molotovcocktails mot polisen. Vid 22-tiden pågick fortfarande debatten i parlamentet.

Arbetarmakt

Var Syriza gick fel

Kady Tait

Arbetarmakt 16/7 2015

Kady Tait, från AM:s systerorganisation Workers Power, skriver för brittiska Left Unity om behovet av tydlig och skarp kritik av Syrizas (och liknande partiers) ledning och strategi och solidaritet med de kämpande styrkorna i Grekland.

Left Unitys uttalande, av nationella sekreteraren Kate Hudson, gör för många eftergifter åt Syrizas ledning.

Left Unity proklamerade regelbundet sin solidaritet med Syriza som vårt ”systerparti” och har därmed, åtminstone implicit, tagit ansvar för dess strategi sen valet i januari.

Uttalandet lägger den huvudsakliga skulden för situationen i Grekland på den europeiska imperialismens ”ekonomiska terrorism” och observerar att den nya överenskommelsen kommer att ”klä av Grekland dess nationella suveränitet och självbestämmande”.

Detta är sant. Men ekonomisk terrorism har alltid varit Trojkans strategi. I oktober 2011 erbjöd Trojkan en andra ”räddningsaktion” värd 130 miljarder euro, på villkor att fler åtstramningar genomfördes. När Pasoks premiärminister George Papandreou hotade att föra överenskommelsen till folkomröstning svarade Trojkan med att undanhålla ett lån på 6 miljarder euro.

Resultatet? En parlamentarisk kupp som avblåste folkomröstningen. Papandreou avgick och ersattes av en teknokrat och före detta vicepresident för ECB – Lucas Papademos – som ledde en nationell enhetsregering som tvingade igenom åtstramningarna och säkrade det andra räddningspaketet.

Faktumet att Syriza faktiskt kunde hålla en folkomröstning och avvisa Trojkans ultimatum berodde på dess djupare rötter och stöd hos arbetarklassen. De överlevde Trojkans hot, som ignorerades av det grekiska folket vilka istället röstade Nej.

Tsipras ignorerade det 61 procent starka Oxi-mandatet och öppnade upp förhandlingar med den åtstramningspositiva oppositionen för att skaffa parlamentariskt stöd för hans plan att erbjuda Trojkan ännu större eftergifter än de som folkomröstningen hade förkastat. Såvitt det angick Trojkan och Tsipras förändrade inte folkomröstningen någonting.

I Kate Hudsons uttalande kallas den nya överenskommelsen för ett ”seriöst slag mot kampen mot åstramningspolitiken”. Det är sant, men det rör sig om ett slag utfört av Tsipras-ledningen själv och det borde inte användas några diplomatiska ord om det. Det rör sig inte bara om ett nederlag, det var den värsta sortens nederlag, ett nederlag utan strid. I ett ord: förräderi.

Uttalandet argumenterar för att ”styrkebalansen lutar starkt till fördel för EU:s institutioner och starka stater som Tyskland.” Detta är obestridligen sant. Likväl gjorde Syrizas ledning ingenting för att förändra denna styrkebalans eftersom dess strategi begränsades av dess beslutsamhet att vara kvar i eurozonen till vilket pris som helst.

När den starka majoriteten i folkomröstningen hotade att förändra styrkebalansen, började Syrizas ledning att underminera den genom att erbjuda ytterligare eftergifter under omröstningen, för att sedan göra en överenskommelse som fullständigt ignorerade den.

Left Unitys uttalande ursäktar detta genom att peka på att ”den Syriza-ledda regeringen har fångats i en motsättning: den valdes av folket för att stå emot åtstramningarna men att samtidigt behålla Grekland i eurozonen.” Just det, och resultatet av Syriza-ledningens strategi är att den har halkat ner på motsättningens ena sida; att stanna i eurozonen till varje pris, i form av fler åtstramningar.

Om Syriza hade handlat på basis av sitt mandat, som vi anser att de borde ha gjort – om de hade mobiliserat den största möjliga styrkan på gatorna och tagit åtgärder för att isolera Grekland från Trojkans ekonomiska terrorism – så hade regeringen antingen tvingat EU till väsentliga eftergifter, att ge upp, eller att ta på sig skulden för konsekvenserna av att kasta ut Grekland från euron. Till och med Varoufakis påpekade att åtgärder kunde tas för att ta kontroll över bankerna, tvinga låntagarna att ”gå till frisören” etc., åtgärder som kunde ha förlängt motståndet och förstorat krisen för eurokraterna.

Lefts Unitys uttalande säger att ”den Syriza-ledda regeringen har fångats upp och sänkts ner av de politiska motsättningarna inom landet, dess isolering i egenskap av en stat som bekämpar åtstramningarna och den överväldigande makten hos det europeiska kapitalet.” Det är en given del av den politiska solidariteten att påpeka att Syriza-regeringen har sänkts

till följd av misslyckandet för en strategi som kan summeras som förhandlingar med båda händerna bakbundna, en strategi som inte vände sig till den enda kraften kapabel att stå upp emot det europeiska kapitalet.

Att kritisera Tsipras-ledningens strategi – som många i Grekland gjorde – är en nödvändig del av vår gemensamma kamp. Detta är lika sant i förhållande till Spanien och ledarna för Podemos. Kritik av begränsningarna hos ledarna även innan de sviker är avgörande eftersom förvarnad betyder förberedd. Okritiskt smicker av den sort som har dominerat den brittiska vänstern blir till en materiell faktor för spridandet av demoralisering och förvirring när sveken kommer som en ”övertäckning”.

Kate Hudson iakttar helt korrekt att ” [h]ur Syriza tar sig an den fortsatta krisen och förlöpande katastrofen, hur andra politiska organisationer svarar och formulerar alternativen, och framförallt hur det grekiska folket reagerar, är en akut fråga som angår oss alla.”

De i Grekland som svarar på sveket med att mobilisera motståndet, med att förbereda sig för strid inom och utanför Syriza för att bekämpa det nya åtstramningspaketet, är de krafter som förtjänar vår politiska och materiella solidaritet.

Onsdagens nyheter om en generalstrejk är ett välkommet motgift; vi som parti måste otvetydigt förklara att vi står jämsides med de socialister och arbetarklasstyrkor som förbereder sig för en avgörande strid – och att vi fördömer och motsätter oss de ledare som har korsat över till klassfiendens läger och är beredda att genomföra dess attacker.

Avanti

Den nya överenskommelsen – en kapitulation och bestraffning för folkets "NEJ"-röst

Kommunistiska tendensen i SYRIZA

Arbetarmakt 14/7 2015

Organisera massmotstånd mot juntan – bestående av Trojkan, oligarkin och den kapitulerande regeringen – för att förhindra att avtalet går igenom i parlamentet!

Vad bör SYRIZAs och Vänsterplattformens medlemmar göra?

Memorandumsavtalet, som premiärministern signerade vid EU-toppmötet denna morgon – och som inkluderar massiva nedskärningar, nya höjder av överbeskattning av folket, genomgripande privatiseringar och sänkningar av löner och pensioner – är inget annat än en kapitulation och en underkastelse för Trojkans krav. Det är också att bestraffa folket för deras modiga, klassbaserade "NEJ"-röst [i förra söndagens folkomröstning].

Regeringen och SYRIZAs ledning kapitulerade. Arbetarna och ungdomen kommer inte att göra samma sak. Den mest avgörande frågan just nu är att bygga en massrevolutionär "NEJ"-rörelse hos arbetarklassen, för att kunna stoppa införandet av det nya memorandumet i parlamentet och störta den parlamentariska "nationell enighets"-juntan.

Vad bör göras nu:

- En obegränsad generalstrejk samt dagliga massmöten och demonstrationer som kräver ett avvisande av avtalet.
- Organisera möten för att välja kampkommittéer på varje arbetsplats och i varje stadsdel.

Den kommunistiska tendensen uppmanar alla SYRIZAs medlemmar att reagera på ett beslutssamt sätt under timmarna framöver. Ilskan hos gräsrotsorganisationerna inom vänstern måste

omvandlas till politisk handling och inte bli lämnad att skingras och avslutas med att människor lämnar rörelsen besegrade.

Vi får inte göra det lättare för den ledande lögnargruppen att slutföra sitt svek. De har inte bara brutit mot, utan också förstört alla ideologiska, politiska, programmatiska och grundläggande principer i partiet. Svekets skam är deras. Att föra en sista strid mot lögnarna som leder partiet är en fråga om politisk heder, men framför allt ett sätt att rädda de bästa vänsteraktivisterna.

Den kommunistiska tendensen uppmanar alla SYRIZAs medlemmar att kräva att man håller krismöten inom sina lokala avdelningar för att anta följande resolution:

Memorandumsavtalet och lagförslagen som medföljer måste röstas ned av alla SYRIZAs parlamentsledamöter.

De av SYRIZAs parlamentsledamöter som röstar för avtalet och de statstjänstemän som är beredda att genomföra dem, kommer automatiskt att ha ställt sig själva utanför partiet. De ska inte längre välkomnas in i något av partiets organ och ska inte längre stå som partimedlemmar.

SYRIZAs behöver ha en kriskongress som politiskt fördömer regeringen, och som antar ett nytt program, en ny politik och väljer en ny ledning.

Vi kräver ett omedelbart sammankallande av centralkommittén för att diskutera och anta ovanstående resolution. Vi uppmanar Vänsterplattformen att stödja oss och att kräva att deras medlemmar röstar mot avtalet, och av sina ministrar att avgå från memorandumregeringen för "nationell enighet".

Om denna nödvändiga sista strid mot de lögnaktiga ledarna som vi har förklarat ovan förloras, borde vänstern inom SYRIZA bilda ett nytt parti, baserat på de politiska och programmatiska principerna av sann vetenskaplig socialism och ett fast politiskt fördömande av reformism och socialdemokrati, som än en gång har visat sig vara ansvarigt för stora förluster och svek.

Denna sista strids genomförande och framgång beror helt på attityden och valen hos den största tendensen hos vänstern inom partiet, Vänsterplattformen. Om Vänsterplattformen inte direkt antar de väsentliga stegen som nämns ovan kommer tusentals kämpar lämna partiet med moralen i botten, vilket skulle göra närvaron av vänsteraktivister och kommunister inom SYRIZA meningslös.

Den kommunistiska tendensen är och har alltid, trots att den är en ny och liten tendens, varit de enda som konsekvent har stått i opposition mot ledningen inom partiet. Det var den enda tendensen som stödde ett alternativt politiskt program under kongressen då partiet formades och inom alla partiets övriga organ, och de enda som motsatte sig ledningens socialdemokratiska hållning.

Den var den enda tendensen i partiets centralkommitté som genom sina representanter röstade emot alla politiska förslag från ledningen. Detta gjordes inte på grund av någon "ideologisk fetisch", men för att vi kunde skymta frön till framtida svek inom deras förslag. Detta är anledningen till varför det var den enda tendensen som berövades rättigheten att stå på valsedlarna och vara representerade bland partiets parlamentsledamöter. Denna konsekventa politiska hållning hos den kommunistiska tendensen, i motsats till den dominerande strömmen av påhejare, försvarare och den ryggradslösa "oppositionen" från "blankröstarna" med sina "tillägg", tillåter oss att göra en appell för att samla och organisera de bästa aktivisterna inom partiet idag.

Kamrater, medlemmar, anhängare och SYRIZA-väljare som vi har kämpat med sida vid sida, under strejker och demonstrationer, i grannskapen, på arbetsplatserna och universiteten, mot

memorandumet, och försvarat arbetarklassens och fattiga människors rättigheter med – håll er borta från giftet, som är besvikenhets och cynism!

Faktum är att ledningens SYRIZA, socialdemokratins och karriärismens SYRIZA är dött. Vårt SYRIZA, gräsrotsvänsterns och klasskampens SYRIZA lever dock. Vi uppmanar er idag att stärka denna tendens. Organisera er i Kommunistiska tendensen, kämpa för den enda verkliga politiska lösning som gynnar arbetare, för den antikapitalistiska, den socialistiska omvälvningen! Detta är det bästa svaret till de lögnaktiga reformistiska ledarna – detta är det enda sättet att vända denna värdefulla läxa om reformistiska svek till ett beslut om att agera, som kommer att förbereda den segerrika hämnden som stavas verklig socialism.

Översättning: Elvira Vahlström

Internationalen

Grekland: Både kupp och kapitulation

Uttalande

Internationalen 16/7 2015

”Det är ingen kupp, utan en total, absolut och villkorslös kapitulation”, skriver Stathis Kouvelakis från den grekiska vänsterplattformen om EU:s förkrossande förslag till villkor för nya lån till Grekland. Merkels och hennes europeiska högervasallers frontalangrepp mot den grekiska folkviljan och försök till vänsterpolitik benämns som ”kupp” runt om i världen av såväl ekonomer, som Paul Krugman, och debattörer som Naomi Klein. Ja, även normalt EU-vänliga mainstreamröster gapar inför de drakoniska kraven på Grekland. Tyska *Der Spiegel* talar om Grekland som en ny tysk koloni, finansmagasinet *Forbes* om att krig utbryter av mindre skäl...

Kupp och kapitulation är varken motsatta begrepp eller förklaringar. Hur EU-eliten konspirerar med sitt folk bland småstaterna för att med hjälp av Europeiska centralbankens

monetära stryppgrepp smula sönder det grekiska vänsterprojektet har redan dokumenterats – och alltfler uppgifter om det smutsiga spelet mot den grekiska demokratin lär följa. Förtalet av det grekiska folket, lögnmaskineriet om grekiska privilegier och korrupt välstånd har förberett marken. Fattiga krisplågade EU-stater har pumpats fulla med giftiga föreställningar om att de, som själva genomfört brutala nedskärningar, ska tvingas betala för grekiskt lättsinne. Att nedskärningsprogrammen generellt varit ödeläggande för jobb, välfärd och jämlikhet har förtigits. ”Vi har alla genomfört svåra beslut för att sanera våra ekonomier och komma på fötter”, lyder ramsan från såväl europeiska högerpolitiker som Sveriges Stefan Löfven. Men att visa plussiffror i tillväxt över raserade välfärdssystem, ökade klyftor, massarbetslöshet och social utslagning är ingen bragd utan bedrägeri. Nyliberala budgetkrav handlar om vinstutveckling, inte om välfärd.

Jo, Grekland utsätts just nu för en borgerlig kapitalistisk statskupp riktad mot demokratiska beslut, folkvilja och en demokratiskt vald regering. Det grekiska samhällets tillgångar – från flygfält till hamnar och elnät – ska säljas ut till internationella kapitalintressen, sociala skyddsnät trasas sönder ytterligare, gemensam välfärd minskas än mer och möjligheter till motstånd – som demokratiskt självbestämmande och fackliga åtgärder – försvagas. Och visst framstår i nuläget Tsipras’ och de grekiska förhandlarnas ja, som en ren kapitulation. Med pistolen mot pannan tycks de ha accepterat allt de bekämpat och valts för att stå emot. Alternativet har verkat värre; statsbankrutt och samhällskollaps under trycket av finansiell kvävning. Resultatet för inte bara det grekiska folket utan för den grekiska och internationella vänstern kan bli förödande.

Ett oroväckande scenario kan bli verklighet:

Avtalet kan idag bara drivas igenom i det grekiska parlamentet med stöd högerifrån, av just de krafter som röstades bort i senaste valet och förlorade folkomröstningen. Nederlaget demoraliserar vänsteralternativets anhängare och stärker motståndarna, inte minst den fascistiska höger som ännu inte ”befläckas” av systemlojalitet. Syriza splittras sönder och förhoppningarna om en ny bred pluralistisk och kreativ vänster grusas. Dogmatiska marginalprojekt och sekteristisk vänsterkannibalism firar julafton.

Vänsterpolitik i samhällelig skala tycks orealistisk och rörelseriktningar vänsterut, förkroppsligade i just grekiska Syriza och spanska Podemos, drivs tillbaka. Likt den arabiska vårens offensiv för demokrati och sociala rättigheter vänds den politiska situationen om i en hast och med en kraft som få hinner motstå. Likt vad flera liberalt sinnade bedömare skriver, omvandlas EU inför våra ögon från vad de hoppades vara demokratins och solidaritetens union till rädslans och ordergivningens stormaktspakt.

För en ansvarsfull radikal och systemförändrande vänster krävs nu:

Ärligt klarspråk om vad som hänt: alla fakta och turer på bordet, både vad gäller EU-elitens utpressning och besluten inom den grekiska regeringen och Syriza.

Lägg skulden där den hör hemma: varje gräslighet från EU- och finanseliten måste ut i ljuset och redovisas för Europas befolkningar. Från hotelserna och desinformation till tömningen av Greklands banker och den politiska tortyren, ”waterboarding”, som den träffande kallades EU-internt. Grekland gestaltar kapitalismens framtid – det är innebörden av budskapet från det borgerligt liberala etablissemanget i Europa.

Nej till vänstersekterism och fragmentering. Varje nederlag göder bitterhet, anklagelser om svek, lögn och förräderier med demoralisering och misstro som följd. Att olika perspektiv och handlingslinjer blir oförenliga, som i förhållande till EU-utpressningen av Grekland, får inte driva kämpande vänsteraktiva in i återvändsgränder av självtillräcklighet och politiska inbördeskrig. Oavsett ofrånkomliga politiska omgrupperingar och nya konstellationer måste

fokus vara på de breda befolkningsmassornas intressen och rörelse. Syrizas program, som vunnit val och den grekiska befolkningens masstöd, visar vilken grund som idag är möjlig för en offensiv vänster.

Utveckla motstånd underifrån och parallellmakt. EU-diktaten mot Grekland, med eller utan nederlagsavtal, kan inte bara mötas på regeringsnivå. Mobiliseringar och alternativmakt underifrån, från folkrörelser och aktivister, krävs för att bygga upp en samhällelig motkraft med styrka att försvara befolkningens livsmöjligheter vid motstånd mot och utbrytning ur EMU-diktaturen.

Internationalisera! Utveckla praktisk solidaritet med det grekiska folket, både i form av hjälp, som arbetarkonvojer och gemensamma handlingsstrategier över gränserna. Det europeiska kapitalet och borgardömet planerar och opererar sedan länge tvärs över alla gränser. Den europeiska radikala vänstern ligger långt efter. Vi måste se vår kamp som gemensam, betrakta vänsterprojekt på andra håll som vårt eget, planera för solidaritetsaktioner och blockader, föra mediakrig mot desinformationen och pressa våra egna regeringar. S-ministrar, som svenska Stefan Löfven och Magdalena Andersson, får inte undslippa medansvaret för det nyliberala angreppet på Grekland.

Vägra ge upp projektet om en bred ny vänster – istället införliva den grekiska erfarenheten med dess framgångar och nederlag och med utgångspunkten: deras erfarenhet tillhör ingen marginal eller utkant, den är vår.

Och framförallt, inte ge upp utan växa i insikt och beslutsamhet. Den borgerliga ekonomiska och politiska eliten är en monstruös makt som nu åter visar upp sitt despotiska anlete för världen. Inför den åsynen kommer många att huka, darra och kröka rygg. Vi tillhör inte dem.

Socialistiska Partiets Verkställande utskott, 15 juli 2015

Från det absurda till det tragiska

Stathis Kouvelakis

Internationalen 16/7 2015

Fredagen den 10 juli, skrev Stathis Kouvelakis från Syrizas ledning och Vänsterplattformen, att det nu behövs opposition mot dem som leder Grekland mot ett nederlag.

Den som följer utvecklingen i Grekland vet alltför väl betydelsen av uttryck som ”kritiska ögonblick”, ”spänd stämning”, ”dramatisk omvälvning”, och ”tänja på gränserna”. Med utvecklingen sedan i måndags kommer ett nytt uttryck att läggas till listan: det ”absurda”.

Ordet kan tyckas märkligt, eller överdrivet. Men hur ska man annars beskriva den totala betydelseförskjutningen av 5 juli-folkomröstningen hos dem som uppmanade till en ”nej”-röst till att börja med?

Hur kan man förklara att Ny Demokratis Vangelis Meimarakis och To Potamis ledare Stavros Theodorakis – ledarna för lägret som så fullständigt besegrades på söndagen – har blivit officiella talespersoner för en linje som följs av den grekiska regeringen? Hur är det möjligt att ett ”nej” till åtstramningspolitiken tolkas som grönt ljus för en ny nedskärning?

Och om de var villiga att underteckna något ännu värre och ännu mer bindande än EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Junckers förslag, vad var poängen med folkomröstningen och kampen för att vinna den?

Det absurda i situationen ligger inte bara i denna oväntade vändning, utan beror framför allt på det faktum att allt detta utspelas inför våra ögon som om ingenting har hänt. Som om folkomröstningen var en kollektiv hallucination som plötsligt upphört, för att låta oss återgå

till det vi gjorde innan. Men eftersom vi inte alla har blivit lotofager¹, låt oss ge en kort resumé av vad som skett under de senaste dagarna.

I söndags chockade det grekiska folket Europa och världen när det svarade en masse på regeringens uppmaning och överväldigande röstade ”nej” till ocker och förödmjukande förslag från långivarna. Både omfattningen av ”nej”-rösterna och dess kvalitativa sammansättning, med dess enorma majoritet bland arbetare och ungdomar, vittnar om de djupa förändringar som på kort tid skett i det grekiska samhället.

Fredagens massmobiliseringar, ”underifrån” klimatet som rått under den senaste veckan, för att inte tala om den entusiastiska vågen av internationell solidaritet, vittnar om den enorma potential som öppnats genom valet av politiska konflikter snarare än reträtt.

Men på måndag morgon, innan segerropen på landets torg hade tystnat, började den absurda teatern. Under överinseende av president Prokopis Pavlopoulos sammankallade regeringen ledarna för de besegrade partierna för att utarbeta ett ramverk för förhandlingarna [med Trojkan, ö.a]. De segrande 63 procent av allmänheten, fortfarande segerrusiga från söndagen, fick plötsligt underordna sig 38 procent i de omedelbara efterdyningarna av en rungande seger för demokrati och folklig suveränitet.

På tisdagen träffade regeringen Eurogruppens finansministrar i ett extra möte i Bryssel, och ställdes inför nya och ännu hårdare ultimatum. Nästa dag tillträder Euclid Tsakalotos som finansminister och skickar en begäran om ett nytt lån på 50 miljarder euro till den europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) – den organisation som förvaltar större delen av den grekiska skulden, en begäran som naturligtvis kommer att åtföljas av ett tredje memorandum av nedskärningar. (För korthets skull lämnar vi betydelsen av Yanis Varoufakis avgång och konstaterar bara att det fanns ett krav från långivarna.)

Den enkla slutsats som går att dra av allt detta är att regeringen inte uppnått någonting annat än att gå från en gynnsam situation till en obeveklig ekonomisk kvävning. Den har lyckats slösa bort folkomröstningens politiska kapital på nolltid.

Men folkomröstningen ägde rum. Det var inte en hallucination som alla nu har återhämtat sig från. Tvärtom, ”hallucinationen” var ett försök att lätta på trycket genom att släppa ut ånga innan den nedåtgående kursen mot ett tredje memorandum fortsätter.

Och det verkar som om regeringen just slår in på en självmordsväg. Igår, sent på kvällen, fick alla parlamentsledamöter en hastigt skriven tolvsidig text av regeringen, skriven på engelska av experter från den franska regeringen som grundar sig på Tsakalotos begäran om ett femtio miljarders eurolån.

Detta är inget annat än ett nytt åtstramningspaket - de facto är det ett ”cut and paste” från Junckerplanen som avvisades av väljarna för några dagar sedan. Dess kärna är alltför bekant: primära överskott, nedskärningar i pensionerna, ökning av moms och andra skatter, plus en handfull åtgärder för att ge det en liten smak av ”social rättvisa” (t.ex. en höjning av bolags-skattesatsen med två procentenheter). Dokumentet godkändes av alla de tunga ministrarna utom Panos Kammens, ledare för oberoende grekers parti (ANEL) och Panagiotis Lafazanis, ledaren för Vänsterplattformen.

Parlamentet har kallats in för att rösta om denna text i dag. I många avseenden kan detta betraktas som en ”parlamentarisk kupp”, eftersom parlamentet uppmanas att rösta om en text som vare sig är ett lagförslag eller ett internationellt avtal, utan ger ett slags carte blanche till regeringen att skriva under ett låneavtal. Men detta parlamentariska godkännande har

---

¹ *Lotofagera*, eller lotusätarna, är ett sagofolk i Homeros klassiska diktverk *Odysséen*. De bor på en ö utanför Nordafrika. Deras huvudsakliga föda är lotusblommor, som man blir glömsk och lycklig av att äta.

uttryckligen satts som villkor för ytterligare förhandlingar med den tyska finansministern Wolfgang Schäuble.

Förutsägbart, och förmodligen även planerat, har detta avtalsförslag utlöst tumult inom Syriza. För närvarande kommer de starkaste reaktionerna från Vänsterplattformen och andra strömningar på Syrizas vänsterkant. Under dagens dramatiska möte med Syrizas parlamentariska grupp, sade Lafazanis, minister för energi och ledare för Vänsterplattformen, att avtalet är ”oförenligt med Syrizas program” och ”inte erbjuder ett positivt perspektiv för landet.” Vänsterplattformens ministrar väntas avgå i dag.

Thanassis Petrakos, en av de tre talarna för Syrizas parlamentsgrupp och en framstående medlem av Vänsterplattformen, förklarade:

Nejet i folkomröstningen var ett radikalt klass-nej. Vissa högt uppsatta kamrater insisterar på en ”det finns inga alternativ” logik. Vi bör förbereda oss på att lämna euroområdet och säga detta tydligt till folket. Vänstern har en framtid först när den öppnar sina vingar för det okända. De som insisterar på att stanna kvar i euron oavsett kostnaden ska veta att följden blir en katastrof. Vi behöver en förberedd exit för att öppna upp en ny väg. De första stegen är offentlig kontroll av bankerna och den grekiska centralbanken och krafttag mot oligarkin.

Varoufakis sägs också ha motsatt sig avtalet, liksom några parlamentsledamöter från 53-gruppen (majoritetens vänsterflygel) och på ett internt möte i går uppstod ett betydande gap mellan kadrer på bas- och mellannivå, som starkt motsätter sig avtalet, och riksdagsledamöter, som är mycket mer benägna att stödja det. Omröstningen som kommer att äga rum sent på kvällen kommer säkert att få en avgörande betydelse för den framtida utvecklingen, men också för Syrizas framtid.

Vad som än händer under de närmaste timmarna och dagarna, är det en sak som står klar: alla försök att bryta med folkviljan för att istället välja åtstramning och memorandum är hybris i antik grekisk bemärkelse. Den som understår sig att leda landet, och vänstern, till kapitulation och vanära bör vara redo att möta motsvarande Nemesis.

Hämtad från www.jacobinmag.com

Översättning och bearbetning: Marco Jamil Espvall.

Uttalande från vänstern i Syriza: Alternativet till åtstramning

Framlagt vid parlamentsgruppens möte 10 juli

Internationalen 16/7 2015

I detta kritiska läge har Syrizaregeringen inget annat val än att avvisa utpressningen från ”institutionerna”, som försöker driva igenom ett åtstramningsprogram, avregleringar och privatiseringar.

Regeringen måste förklara för ”institutionerna” och förkunna för det grekiska folket att den, om den inte uppnår en positiv kompromiss som återspeglas i ett program som upphör med åtstramningarna, ger ekonomin tillräcklig likviditet, leder till ekonomisk återhämtning och innehåller avgörande avskrivningar av skulden, till och med i sista ögonblicket är redo att följa en alternativ progressiv väg som ifrågasätter vårt lands närvaro i eurozonen, samtidigt som den avbryter återbetalningen av skulden.

För att gå emot långivarnas påtryckningar och oacceptabla krav [krävs] en process som kan leda till att Grekland lämnar eurozonen, och det är ett allvarligt och komplicerat företag som borde ha förberetts systematiskt av regeringen och Syriza. Men på grund av de tragiska blockeringar som har varit förhärskande både inom regeringen och partiet så har inte detta skett.

Icke desto mindre kan och måste regeringen nu besvara ”institutionernas” utpressning genom att ställa upp följande alternativ: antingen ett program utan fortsatta åtstramningar, som ger betalningsförmåga och leder till att skulden elimineras, eller lämna euron och ställa in återbetalningarna av en orättvis och ohållbar skuld.

Om omständigheterna så kräver har regeringen även nu möjligheter och det minimum av likviditet som krävs för att tillämpa ett program för att gå över till en nationell valuta, vilket kommer att göra det möjligt för den att genomföra sina förpliktelser mot det grekiska folket, och i synnerhet anta följande åtgärder:

1. En radikal omorganisering av banksystemet, nationalisering av det under samhällelig kontroll, och en förändrad inriktning av det i riktning mot tillväxt.
2. Totalt förkastande av alla skatteåtstramningar (primära överskott och balanserade budgetar) för att på ett verkningsfullt sätt ta itu med den humanitära krisen, täcka de sociala behoven, på nytt bygga upp den sociala staten, och ta ut ekonomin ur den onda cirkeln av recession.
3. Genomföra de första procedurer som leder fram till att lämna euron och annullera större delen av skulden. Det finns fullt genomförbara val som kan leda fram till en ny ekonomisk modell inriktad på produktion, tillväxt och en förändring av de samhällliga styrkeförhållandena till fördel för arbetarklassen och folket.

Att under nuvarande förhållanden lämna eurozonen är en svår men helt genomförbar process som kommer att göra det möjligt för landet att följa en annan väg, långt från de oacceptabla program som ingår i Junckers paket.

Vi bör betona att det i sig själv inte är ett slutmål att lämna euron, utan bara det första steget i en process av samhällliga förändringar, av att återställa landets suveränitet och av ekonomisk utveckling som kombinerar tillväxt och social rättvisa. Det är en del av en övergripande strategi som grundas på produktiv återuppbyggnad, stimulans av investeringarna och återuppbyggnad av välfärdsstaten och rättssäkerheten.

Inför långivarnas oförsonliga uppträdande, vars mål är att tvinga Syrizaregeringen att helt och hållet underkasta sig dem, är det ett politiskt och etiskt rimligt val att lämna euron.

Att lämna euron är slutligen en väg som leder till konfrontation med mäktiga inhemska och utländska intressen. Därför är den viktigaste faktorn för att ta itu med de svårigheter som kommer att uppstå, att Syriza är fast beslutet att genomföra sitt program och hämta styrka ur folkets stöd.

En del av de positiva sidorna av att lämna euron är närmare bestämt bland annat:

- Att återerövra makten över valutan, som automatiskt skulle innebära att återfå förmågan att ge ekonomin betalningsförmåga. Det finns inget annat sätt att kapa Europeiska centralbankens snara kring Grekland.
- Att utarbeta en utvecklingsplan grundad på offentliga investeringar, som samtidigt tillåter privata investeringar. Grekland behöver ett nytt och produktivt förhållande mellan de offentliga och de privata sektorerna för att slå in på en väg i riktning mot en hållbar utveckling. Det kommer att bli möjligt att förverkliga detta projekt när betalningsförmågan väl har återupprättats, och kombinerats med nationella besparingar.
- Att återta kontrollen över den inhemska marknaden mot importerade varor kommer att ge nytt liv åt och stärka rollen för de små och medelstora företagen, som är den grekiska ekonomins ryggrad. På samma gång kommer införandet av en nationell valuta att stimulera exporten.

- Staten kommer att befrias från den Europeiska valutaunionens stryptag om skatte- och valutapolitiken. Det går att uppnå avsevärda lättnader av åtstramningarna utan orimliga begränsningar av tillgången på likvida medel. Det kommer också att göra det möjligt för staten att anta åtgärder som kommer att ge skatterättvisa och omfördela välstånd och inkomster.
- Efter de inledande svåra månaderna ger det möjlighet till snabbare tillväxt. De resurser som blivit inaktiva under den sju år långa krisen kan snabbt mobiliseras för att vända på memorandumens katastrofala politik, om det finns tillräcklig likviditet och om efterfrågan stimuleras. Det kommer att öppna möjligheter till en systematisk minskning av arbetslösheten och ökning av inkomsterna.

Slutligen, genom att lämna EMU kommer Grekland inte att bli mindre europeiskt, men det kommer att följa en väg som skiljer sig från den som EU:s kärnländer följer, ett alternativ som redan är väl utvecklat i länder som Sverige och Danmark. Att lämna EMU kommer inte att isolera vårt land, utan kommer istället tvärtom att ge det möjlighet att få en ny roll på den internationella scenen. En roll som baseras på oberoende och värdighet, som skiljer sig betydligt från den ställning som obetydlig paria som memorandumens nyliberala politik föreskriver.

Processen att lämna EMU kräver givetvis politisk legitimitet och ett aktivt folkligt stöd. Folkomröstningen visade folkets vilja att en gång för alla avvisa alla åtstramningar, oavsett hur mycket det utländska och inhemska etablissemangen ifrågasatte det.

Det är nu uppenbart att EU:s slutgiltiga vägran att gå med på de rimliga förslagen om lättnader av skulden, att upphäva åtstramningarna och rädda den grekiska ekonomin och det grekiska samhället (något som visade sig i det nya ultimatum som ställdes efter folkomröstningen) i själva verket har tvingat vår regering att lämna euron.

Vänsterplattformen, Syriza

Översättning från grekiska till engelska, *Stathis Kouvelakis*.

Översättning från engelska, *Göran Källqvist*.

Offensiv

Fortsatt kamp mot EU:s och bankernas diktatur

Per-Åke Westerlund

Offensiv 15/7 2015

”Avtalet” mellan den grekiska regeringen och EU-pamparna i måndags, den 13 juli, ökar stryppgreppet från EU:s och bankernas diktatur. Ovanpå nya enorma nedskärningar ska Grekland tvingas riva upp tidigare beslut. Varje beslut ska godkännas av EU:s och IMF:s utsända. Grekland ska i en närmast kolonial ordning styras från Berlin och Bryssel

Att premiärminister Alexis Tsipras skrev under på detta är ett direkt svek och förräderi mot det valprogram som gav Syriza valsegern i januari och mot folkomröstningen den 5 juli som med 61,7 procent av rösterna sa definitivt Nej till fortsatt åtstramning. Besvikelsen och missnöjet är utbredd i Grekland. Idag, onsdag den 15 juli, genomförs en första generalstrejk, samtidigt som det grekiska parlamentet debatterar “avtalet”.

Tsipras sviker den historiska Nej-rösten. Nu väntar ännu värre åtstramningar.

Det nya åtstramningsprogrammet är en katalog av nyliberala attacker och fördjupad åtstramning. Här är innehållet i stora drag.

EU:s diktatur skärps:

- Institutionerna (Trojkan: EU, ECB och IMF) kommer att ha en stab på plats i Aten. Dessa måste godkänna varje beslut. Detta är kuppliknande.
- Budgetöverskottet ska vara 1 procent år 2015 och 3,5 procent år 2018.
- Ett “oberoende budgetråd” ska ingripa med “kvasi-automatiska nedskärningar” om målet med budgetöverskottet ser ut att missas.
- Beslut som har tagits sedan valet i januari ska rivas upp. Till exempel riskerar arbetare som har fått tillbaka jobben nu att bli arbetslösa igen.
- Nedskärningar ska genomföras retroaktivt. År 2012 beslutade konstitutionsdomstolen att höjd pensionsålder och sänkta pensioner stred mot konstitutionen, vilket försenade besluten. Nu ska nya nedskärningar kompensera för förseningen.

Pensionerna:

- Höjd pensionsålder från 65 till 67.
- Stora försämringar för lågavlönade som tvingas ta förtidspension.
- Hårdare krav på pensionsfonderna, som omstruktureras och inte längre kan få kompensation från statsbudgeten.

Momsen:

- Höjd moms. Dels att öar som har haft en lägre moms får den höjd, dels att momsen i de flesta fall höjs till högsta nivå, 23 procent.

Nyliberala “marknadsreformer”:

- Avreglering av apotek, bagerier och mejerier, samt färjor.

- Privatiseringar på 50 miljarder euro, inklusive statliga energibolaget – pengar som till tre fjärdedelar ska gå till grekiska banker och avbetalningar till ECB.
- “Modernisering” av kollektivavtal och strejkrätt, plus att lättare avskeda.

Dessutom innehåller “avtalet” ingen avskrivning av skulderna. Dessa ska fortsätta att betalas, till exempel 7 miljarder euro till ECB i juli och augusti.

Allt tal om att Grekland med detta “avtal” fått ett “räddningspaket” på 86 miljarder euro är helt felaktigt. Som tidigare paket är de pengar som delas ut lån som ska betalas tillbaka. Och det är pengar som inte går till vanliga greker utan till att betala banker och stater i Tyskland, Frankrike and resten av EU.

Folkomröstningen den 5 juli, som med ett jordskredsresultat sa Nej till EU och åtstramningarna, skulle enligt Syrizaledningen och Tsipras stärka dem i förhandlingarna med EU-topparna. Men istället skrämde EU, med Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble i spetsen, av det massiva motståndet. De ville statuera ett exempel för att skrämja vänsterpartier runt om i EU och kväsa revolten från arbetare och unga.

Detta i sin tur gjorde att Tsipras bara några dagar efter folkomröstningen tvärvände och föreslog ännu större nedskärningar än tidigare. Dessa reträtter bara ökade bankerna och EU-politikernas aptit. För varje steg bakåt som Tsipras tog ökade kraven från EU.

Samtidigt såg särskilt de franska och italienska regeringarna faran med ett grekiskt utträde ur euron: Att det skulle kunna få oöverskådliga konsekvenser, med rörelser i fler länder och ny spridning av den ekonomiska krisen. Solidariteten med Grekland från arbetare runt om i Europa var omfattande och skrämde kapitalisterna. Denna oro delades också av Vita huset, som ville ha Grekland kvar i euron.

Efter hot om en 5-årig avstängning av Grekland från euron – något som skulle ha blivit permanent – och ytterligare hård press på Syrizas förhandlare, beslutade sig EU-pamparna för att pressa fram detta “avtal”. De förstod att Tsipras skulle gå att tvinga till underskrift. Han trodde att det handlade om förhandlingar när det i själva verket var ett ekonomiskt och politiskt krig. EU tänkte aldrig acceptera en vänsterregering med vänsterpolitik. Tsipras förhoppning om att både genomföra sitt program och stanna i euron var en illusion.

Istället skulle en vänsterregering från allra första början förberett befolkningen på kamp. Att stoppa åtstramningen betydde att bli utkastade från euron. Socialistiska beslut – sluta betala skulderna till bankerna, förstatligande av banker och storföretag, kapitalkontroll, appeller till arbetare och unga i hela Europa – hade varit det svar som kunde räddat Syrizas program.

Det nya “avtalet” är inte ett ekonomiskt beslut i första hand, utan ett politiskt. Åtstramningspolitiken kommer fördjupa krisen i Grekland. Det finns redan rapporter som talar om att ekonomin kommer att krympa med 3,5 procent i år. IMF har i flera rapporter visat att Grekland behöver skuldavskrivning. Nu senast sägs att statsskulden kommer att öka ytterligare, till 200 procent av BNP de närmaste åren.

Moståndet växer i Grekland, parallellt med enorm besvikelse och bitterhet. Alexis Tsipras kan bara få igenom förslagen i det grekiska parlamentet med hjälp av de partier Syriza tidigare alltid stenhårt kritiserat, högerpartiet Ny Demokrati och socialdemokratiska Pasok. Syriza komma troligast att splittras, med även parlamentsledamöter som lämnar partiet eller blir uteslutna.

Vi hoppas, tillsammans med vårt grekiska systerparti Xekinima, att arbetarna kommer att kämpa med alla medel som står till deras förfogande. Detta kan innebära, beroende på striderna inom Syriza, kamp för ett nytt parti som kommer att konfrontera den grekiska och europeiska kapitalismen och bana väg till socialism i Grekland.

Proletären

Syriza vek sig för trojkan – ”Fullständig förgörelse”

August Eliasson

Proletären 15/7 2015

I måndags tvingades Greklands premiärminister Alexis Tsipras till vad bedömare beskriver som en ren kapitulation inför EU-långivarnas krav på åtstramningar. Det grekiska folket ska tvingas betala den kapitalistiska krisen

Den grekiska regeringen godtog i måndags till slut EU:s förhandlingsbud. Det avtal som Syrizas ordförande Alexis Tsipras gått med på är värre och mer långtgående än det som grekerna folkomröstade om åtta dagar tidigare. Den grekiska arbetarrörelsen svarar med en generalstrejk på onsdagen.

Det är svårt att kalla den grekiska regeringens accepterande av EU-långivarnas bud för något annat än en total kapitulation. Under åtta dagar från det att det grekiska folket förra söndagen röstat nej till EU:s åtstramningar har Syriza-regeringen inte bara hunnit rösta igenom ett eget förslag på snarlika åtstramningar, utan dessutom gett efter för ”alla ekonomiska omstruktureringsprogramms moder”, för att citera den japanska investmentbanken Daiwas analys.

Grekland ska tvingas genomföra massiva privatiseringar för 50 miljarder euro, höja pensionsåldern och helt göra om pensionssystemet, införa genomgripande förändringar i kollektivavtalssystemet och strejkrätten, höja skatter och moms på dagligvaror och som lite extra salt i såret riva upp de få försök till progressiva reformer Syriza infört under sitt halvår vid makten.

Det är barbariska åtstramningar som Grekland ska tvingas genomgå för att få nya nödlån. Allt för att betala en ekonomisk kris som inte skapats av Greklands folk utan av banker, kapitalister och högerpolitiker som dränerat den grekiska staten på tillgångar och sett till att miljarder euro kunnat föras ut ur landet till skatteparadis.

I Grekland rapporteras avtalet ha tagits emot med ilska, men också med uppgivenhet. De offentliganställdas fackförening Adedy har utlyst en generalstrejk på onsdagen, som den till kommunistpartiet KKE närstående fackliga fronten Pame ställt sig bakom.

Borgerliga bedömares beskrivning av avtalet och Syrizas kapitulation är talande. Många icke-europeiska analytiker som överskådat förhandlingarna utifrån ser det tydliga politiska målet – att krossa Grek-land och alla försök att föra en självständig politik.

”Ett sämre avtal än Versaillesfördraget 1919”, skriver Marc Ostwald på AFM Investor Services. ”Ren hämndlystenhet, en fullständig förgörelse av den nationella självständigheten och utan hopp om några lättnader”, skriver ekonomen Paul Krugman i *New York Times*.

”Total och fullständig kapitulation – vit flagg” skriver Edward Harrisson på *Foreign Policy*.

US-amerikanska *Financial Times* citerar flera börsanalytiker: ”Den grekiska regeringen fick sin folkomröstning nerkörd i halsen av tyskarna med ränta”, skriver *Daiwa Capital Markets*. ”Omfattningen av kapitulationen som påtvingas Aten är hisnande, där Grekland i praktiken ger upp sin finansiella självständighet som pris för att få stanna i eurozonen”, skriver *Oxford Economics*.

Enligt avtalet måste Grekland privatisera statliga tillgångar till ett värde av 50 miljarder euro, alltså mer än 460 miljarder svenska kronor. Det motsvarar nästan en tredjedel av Greklands nationalinkomst.

Tillgångarna ska enligt avtalet placeras i en ”privatiseringsfond”, varav hälften ska användas till att rekapisera bankerna, och hälften ska gå till långivarna och till ”återinvesteringar”. Bankerna räddas genom utförsäljningen av statens, folkets, egendomar.

Den sju sidor långa överenskommelsen innehåller få ljuspunkter. Enligt Alexis Tsipras består segern i, förutom möjligheten till nya nödlån, att privatiseringsfonden ska vara placerad i Aten och inte i Luxemburg men fortfarande under EU-bevakning.

De nyliberala reformerna måste enligt avtalet påbörjas redan denna vecka. Det grekiska parlamentet måste rösta igenom själva avtalet och flera reformer, bland annat höjd pensionsålder, redan onsdag efter att det skrivits på i Bryssel.

Redan förra fredagen, när det grekiska parlamentet röstade om Syrizas lednings eget förslag om åtstramningar, avstod ett tiotal Syriza-ledamöter från att rösta. Syrizas förslag beskrevs som snarlikt det som redan avvisats i folkomröstningen och som en u-sväng bort från Alexis Tsipras triumfatoriska retorik efter nej-segern i folkomröstningen.

Det lär bli ännu svårare för Syrizas ledning att få med sig sina parlamentsledamöter på det EU-avtal man nu skrivit på. Det talas redan om en splittring av, eller massiva avhopp från, partiet.

För att få majoritet för EU-avtalet i det grekiska parlamentet måste Syriza nu få med sig de gamla pro-åtstramningspartierna Ny demokrati och Pasok. Det kan i praktiken innebära att den nuvarande regeringen upplöses till förmån för en höger-vänster-samlingsregering eller en ren teknokratregering.

Hur Syrizas anhängare reagerar på att partiet som skulle stoppa åtstramningarna nu istället tvingas genomföra dem återstår att se. Onsdagens generalstrejk lär visa om framtiden stavas kamp eller uppgivenhet.

Klassarbetets kapitulation

August Eliasson

Proletären 15/7 2015

Hur kommer det sig att den ”vänsterradikala” Syriza-regeringen tvingats till ett så förnedrande nederlag? Varför lyckades inte den tidigare grekiska finansministern och ”rockstjärneekonomen” Yanis Varoufakis övertala EU-topparna om åtstramningarnas kontra-produktiva verkan trots att borgerliga ekonomer världen över tycks vara överens med honom om just detta?

Svaret står delvis att finna i en intervju med Yanis Varoufakis publicerad i tidskriften *New Statesman*. Där berättar han att han förberett sig mycket noga inför förhandlingarna med grundliga logiska argument. Men han möttes av total likgiltighet.

Inga motargument, inga svar. Ingen ville diskutera ekonomi med Varoufakis.

EU:s krav handlade nämligen aldrig om vad som är ekonomiskt nödvändigt eller förnuftigt, ens ur marknadsmässig liberal synvinkel. Det handlade om politik och klassintressen.

EU är skapat av och för storföretagen och bankerna. Genom medlemsstaternas ekonomiska och politiska samarbete ska storföretagen och finanskapitalet stärkas, arbetarklassen pressas tillbaka och möjligheterna för folkligt inflytande eller självständig politik minimeras.

Visst fanns det bland EU-staterna en rädsla för ett grekiskt utträde och visst var de olika EU-långivarna inte helt överens om kraven på Grekland. Men euroländerna var politiskt överens om målsättningen att krossa Grekland.

Syrizas kapitulation är en klassarbetets kapitulation och en kapitulation för linjen att det går att förändra EU inifrån. I en intervju för Kajsa Ekis Ekman och *Dagens ETC* tidigare i våras förklarade Alexis Tsipras att de visst vill avskaffa kapitalismen, men ”först måste vi komma över krisen, få förtroende på marknaderna och få budgetbalans”.

Men klassarbetets dörr är stängd. Det går inte att samarbeta med någon som varken vill eller behöver samarbeta. Det går inte att övertyga finanskapitalisterna att inte vara finanskapitalister.

Inte bara Syrizas ledning, utan även en majoritet av det grekiska folket är för EU. Bakom denna till synes motsägelsefulla opinion finns historiska faktorer, som viljan att vara en del av Europa efter att tidigare ha varit en del av den turkiska stormakten Osmanska riket, men också pragmatiska som att ett utträde ur EU troligtvis skulle innebära än mer kaos och kraftiga försämringar.

Samtidigt hade ett utträde ur EU kunnat flytta fram positionerna för arbetarklassen och sätta ännu en spik i den nyliberala EU-kistan. Nu blev det istället EU som satte en spik i den grekiska demokratins kista.